Societat | Roser Regolf | Actualitzat el 08/01/2019 a les 22:25

Daniela Gil: «La qüestió és transformar allò que tu trobes que no està bé»

Entrevistem a Daniela Gil, estudiant de sociologia i coautora del llibre 'La Ciutat', de Víctor Panicello



Daniela Gil amb la novel·la sobre activisme juvenil 'La Ciutat', de Víctor Panicello. | R.R.C

Una novel·la que recrea un paisatge anònim però conegut. Un lloc que a tots ens pot semblar casa nostra, però que alhora no té nom ni propietari. Un escenari amb una central nuclear al costat d'un riu, que ens parlarà d'activisme i cooperació amb el medi que ens envolta. 'La Ciutat' és una obra particular que Víctor Panicello ha escrit amb la col·laboració de deu joves d'arreu de Catalunya, que l'han inspirat a partir de les seves històries.

Daniela Gil Gamboa (Bogotà, 1996) és una de les coautores del llibre. Gil s'interessa pel voluntariat una mica abans dels 18 anys. Tot i que ha col·laborat majoritàriament en política, també es mou per diferents àmbits culturals, com per exemple l'associació cultural Tarambana o l'associació juvenil Collverds.

'La Ciutat' es presentarà este divendres, a les 19.30 hores, a la Biblioteca Comarcal Sebastià Juan Arbó d'Amposta.

Què et porta fins al voluntariat?
Vaig començar a ser voluntària en un moment determinat de la meva vida on, per dir-ho d'alguna

manera, no trobava la raó de ser. Sempre m'ha agradat la política i m'han interessat els moviments socials, i vaig decidir començar a militar a les JERC (Joventuts d'Esquerra Republicana) i posteriorment a ERC. I amb els anys m'he adonat que ser voluntària m'aporta una satisfacció personal, i em puc dir a mi mateixa "ho estàs fent molt bé". I no només això, sinó que alhora també sento que estic ajudant a persones del meu entorn, tant de forma directa com indirecta.

I en l'associacionisme cultural?
Participo en l'associació cultural Tarambana i en l'associació juvenil Collverds. Jo sempre he sigut molt friqui dels documentals, i en Tarambana vaig tenir l'oportunitat de participar en les projeccions del 'Documental del mes'. Penso que és una forma de difusió de la cultura molt important.

Parla'ns de Collverds.
Collverds és una associació juvenil, social i cultural que va néixer a Amposta. Vam veure que érem un grup de joves amb ganes d'involucrar-nos en l'activitat local, i ho vam intentar, i veurem més endavant si podem seguir-ho intentant. Jo crec que la qüestió és transformar allò que tu trobes que no està bé. I la transformació no es fa amb un tuit ni amb un post al Facebook, la transformació es fa amb l'activitat constant del dia a dia.

Creus que els joves estan interessats en l'activisme i la col·laboració?
Sí, i ara més. Amb tot el que ha passat de l'1 d'octubre la gent s'ha mobilitzat moltíssim en l'àmbit polític. I així ho mostren les dades: les joventuts dels partits estan creixent, el jovent republicà cada cop és més elevat, però per l'altra banda també trobem joves que se sumen a projectes com els de Ciutadans.

"La transformació no es fa amb un tuit ni amb un post al Facebook, la transformació es fa amb l'activitat constant del dia a dia."

I a les Terres de l'Ebre?
Jo estudio sociologia i l'any passat vaig fer un estudi sobre el naixement de la Plataforma en Defensa de l'Ebre, al voltant dels anys 80 i 90. Resulta que en aquell moment estes persones no eren ben vistes, però amb el temps la majoria se'n van donar compte que tenien raó. I a partir d'aquí neix la identitat ebrenca, i això va més enllà de la identitat nacional. I crec que sí, arran d'això defensem el que és nostre, ja sigui des de la PDE, Trens dignes, l'educació o la sanitat, i és com ho hem de fer, perquè és l'única forma de guanyar les lluites.

Però pel que fa als joves...
També ens impliquem en els moviments anteriors, però a banda cada poble té la seva associació cultural o un casal on s'organitzen coses. També he de dir que es dona la casuística que potser els joves que més ens implicaríem marxem fora a estudiar. Però estem molt més involucrats del que la gent pensa, i segurament si ens creguéssim més legitimats també participaríem més.

I això com es pot fer?
Per una banda, jo crec que se'ns ha d'escoltar, però també ha de néixer una voluntat dintre de cadascú de dir "jo vull canviar el món". A mi ningú em va venir a buscar a casa per a ser militant de res. Vaig anar jo i vaig anar moltes vegades fins que algú em va escoltar. I gràcies a qui ho va fer ara estic a un lloc on hem sento envoltada de gent molt bona que em fa sentir molt bé. Una anècdota que m'agrada explicar és que durant les eleccions municipals jo tenia la selectivitat, i els companys del partit em van ajudar a estudiar història perquè a casa no podien resoldre'm segons quins dubtes. I ells ho van fer, i ho van fer amb tota la voluntat de voler que jo millorés.

Però el voluntariat no té una retribució...
El voluntariat, tant en moviments socials com polítics és gratuït. Tu ho fas de forma voluntària sense esperar res a canvi, al contrari, hauràs d'invertir el teu temps i els teus diners en transport i viatges.

La classe social té a veure amb el nivell d'implicació en este tipus de moviments?
I tant! Les persones de classe baixa no són propenses a participar, sobretot en entorns on hi ha poca col·laboració. Però això es dona a què no hi ha temps per al voluntariat perquè s'ha de treballar. En canvi una persona de classe mitjana, que sempre és més benestant, potser té més temps per reflexionar sobre allò que troba injust i vol canviar. Més temps per invertir en moviments socials.

"Em vaig posar en política per descarregar una ràbia enfront un sistema que em volia oprimir, i al qual jo volia demostrar que amb mi no podria."

Parlem del llibre, 'La Ciutat' s'inicia amb un noi, en Nico, que s'implica en el voluntariat com a resposta a un problema que ell té a casa. Podríem dir que ajudar als altres és una teràpia per a un mateix?
Sí, és més, jo vaig començar per això. Jo necessitava alguna forma de sentir-me útil i bé amb mi mateixa. No tothom és igual, hi ha qui s'implica per tradició familiar, per exemple. Però per a mi va ser una teràpia, i com el que m'interessava era la política doncs vaig fer el possible per posar-m'hi. I vaig fer-ho per descarregar una ràbia enfront un sistema que em volia oprimir, i al qual jo volia demostrar que amb mi no podria.

Com coneixes a Víctor Panicello i el seu projecte?
Un dels objectius del llibre és que els representants del que passa a la novel·la estiguin repartits equitativament per tota Catalunya. Llavors, Víctor fa llibres d'este tipus des de fa temps, i quan va decidir fer-lo sobre els joves implicats en diferents moviments, una persona que conec em va dir si estaria interessada a representar a les Terres de l'Ebre, i vaig accedir sense pensar-ho.

Com es fa un llibre amb deu coautors?
Amb una metodologia molt estipulada. Ell deia: ara anem a crear el context, ara els personatges... S'ha de saber treballar en molt d'ordre i sabent com distribuir la feina en cada moment. A això suma que les persones tinguin voluntat i que l'escriptor sigui tan brillant com Víctor Panicello per poder-ho ajuntar tot.

Com se us representa?
Cadascú havíem d'aportar alguna cosa que ens representés. Per a mi una de les coses més importants que tenim és lo riu. Personalment l'Ebre ha estat com una mena de catarsi, quan jo tinc algun problema vaig a passejar pel costat del riu. I estic segura que no sóc l'única que ho fa. El riu ens dona vida. Som les Terres de l'Ebre, les quatre comarques, i tot gràcies al riu.

Quina experiència t'emportes?
M'emporto saber com fer un llibre, que això és molt bonic i que algun dia m'agradaria poder fer-ne un de propi. Però també m'emporto l'experiència de poder parlar amb persones de diferents ideologies i caràcters, que això a vegades diuen que en política no se sol donar. M'emporto el fet de veure que som molts de joves els que ens volem implicar, més dels que la gent pensa. Perquè darrere de cada moviment social hi ha persones. I no hi ha només adults, sinó que també estem els joves, la gent gran, les dones, els migrants...

Creus que 'La Ciutat' pot ajudar a altres persones a implicar-se en l'activisme?
A més de fer implicar a més gent, crec que també pot ajudar a la resta a reflexionar sobre què som: som societat, som persones i entre tots ens hem d'ajudar, independentment de la resta de factors. Sense la cooperació no hi ha res.